

Ευτυχώς, υπάρχουν οι «τρομοκράτες των Βρυξελλών»

ΕΠΡΕΠΕ(;) ΑΥΤΗ Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ να ξοδέψει ενενήντα πέντε ολόκληρες ημέρες. Να πάθει και να μάθει(;) ό,τι έπρεπε να γνωρίζει πολύ πριν από τις 4 Οκτωβρίου. Κυβέρνηση εν αναμονή ούσα. Οτι η κατάσταση της οικονομίας δεν προσφερόταν ούτε για σοσιαλπειραματισμούς ούτε για εκμάθηση άσκησης εφαρμοσμένης οικονομικής πολιτικής. Ιδιαίτερα σε συνθήκες βαθιάς κρίσης. Ούτε για λεονταρισμούς τύπου πόθεν έσχες στους τραπεζικούς λογαριασμούς που δημιουργήσαν φαινόμενο «Πεταλούδα» με απόδραση από τη χώρα τραπεζικών καταθέσεων 5 δισ. ευρώ. Ούτε για περιβαλλοντικούς αυτοσχεδιασμούς με τα τέλη κυκλοφορίας που εμφάνισαν μια «σοσιαλιστική» κυβέρνηση ως απηνή διώκτη εκείνων που η οικονομική ανέχεια τους υποχρεώνει να κινούν το σαραβαλάκι τους. Ούτε για εξυπνακισμούς προς την Κομισιόν για ισόποση μείωση του ελλείμματος και κατά τον εκλογικό χρόνο του 2013 ώστε να...

πείσουν και τους λιγότερο δύσπιστους των Βρυξελλών πως το σύνδρομο Μινχάουζεν βρίσκεται στα γονίδια των Ελλήνων πολιτικών ανεξαρτήτως κομμάτων.

ΔΕΝ ΗΞΕΡΑΝ, ΘΑ ΠΕΙΤΕ. Ωραία. Δεν ρώταγαν; Και καλά, δεν ρώταγαν. Δεν διάβαζαν; «Κανένας Ευρωπαίος δεν πρόκειται να πιστέψει πως θα προβούμε σε μείωση του ελλείμματος στη διάρκεια εκλογικού έτους», προειδοποιούσε ο Γ. Παπαντωνίου. Την επομένη των εκλογών η οικονομία είχε ανάγκη από ένα δημοσιονομικό blitzkrieg με δύναμη πυρός που διασφάλιζαν τα τεράστια αποθέματα ανοχής των πολιτών. Από έναν αστραπιαίο πόλεμο για την επανάκτηση των χαμένων εδαφών της αξιοπιστίας μας. Στις διεθνείς αγορές και στις Βρυξέλλες. Αλλά αυτό προϋπέθετε σχέδιο,

Το κενό στρατηγικής της ελληνικής κυβέρνησης επιχειρήθηκε να καλυφθεί με φορολογικές ομοβροντίες που δημιούργησαν πανικό. Κακά τα ψέματα. Η κυβέρνηση εμφανίστηκε πρώτα να πυροβολεί και μετά να σημαδεύει

σαφή άποψη για το δέον γενέσθαι και γνώση της αγοράς. Τίποτε εκ των τριών δεν υπήρχε. Αυτό το κενό επέτρεψε την καιροσκοπική προέλαση των ξένων σε βάρος των ελληνικών ομολόγων και έφερε τη χώρα εν μέσω δύο πυρών στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Μεταξύ εκείνων των χωρών που ωφελούνται από το αδύνατο ευρώ και εκείνων που θέλουν και «πληρώνουν» για ισχυρό ευρωπαϊκό νόμισμα.

ΓΙΑ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ η Ελλάδα υπήρξε για αμφότερους σάκος του μποξ. Για τους πρώτους ήταν το μαλακό υπογάστριο της ευρωζώνης και ο Μεγάλος Πειρασμός για 'εκτονωτικά ντιρέκτ. Για τους δεύτερους ήταν η άκρη ενός επικίνδυνου νήματος. Αν το άφηναν ανεξέλεγκτο διακινδύνευαν να ξεχειλώσει το πουλόβερ της ευρωζώνης σε Ισπανία, Πορτογαλία, Ιταλία. Εσπευσαν, λοιπόν, να το μαντάρουν. Και να μαντάρουν τις πολιτικές μας σε πατρών κομμένα και ραμμένα στα δικά τους μέτρα. Ευτυχώς. Διότι, πράγματι, τι θα κάναμε χωρίς βαρβάρους;

ΤΟ ΚΕΝΟ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗΣ της ελληνικής κυβέρνησης επιχειρήθηκε να καλυφθεί με φορολογικές ομοβροντίες που πρόδιδαν πανικό αντί σιγουριάς που θα μετέδιδε ένα επώδυνο αλλά συγκροτημένο σχέδιο (και φορολογικό) εξόδου από την κρίση. Κακά τα ψέματα. Η κυβέρνηση εμφανίστηκε πρώτα να πυροβολεί και μετά να σημαδεύει.

ΚΑΙ ΑΥΤΑ ΑΦΟΡΟΥΝ ΤΑ πεπραγμένα. Διότι υπάρχουν και τα μη πεπραγμένα. Τα (προεκλογικά) «έπεα πτερόεντα» για αναθέρμανση της οικονομίας, για «πράσινη ανάπτυξη» και άλλα εύχια για τα οποία το αρμόδιο υπουργείο επιδεικνύει μια εκνευριστική... εχεμύθεια.

Η αλήθεια, λοιπόν, είναι η εξής: Χάρη στους κατά Νικήτα Κακλαμάνη «πολιτικούς τρομοκράτες» των Βρυξελλών, μπαίνουμε στο δρόμο που οι ίδιοι θα έπρεπε να έχουμε χαράξει αφού στο μεταξύ πληρώσουμε δυσβάστακτα δόδια με υψηλά spread δανεισμού. Η αλήθεια ακόμα είναι πως το δημοσιονομικό έρεβος που άφησε η κυβέρνηση Καραμανλή και η φαχουλεύτη -στα σκοτεινά- αντιπολίτευση του Α. Σαμαρά «φωτίζουν» αφύσικα δυνατά τις 100 πρώτες χλομές ημέρες της νέας κυβέρνησης. Οχι ότι δεν έγιναν βήματα μπρος. Ηταν, εξάλλου, προσδοκώμενο και αναμενόμενο. Αλλά έγιναν και βήματα πίσω. Οπως δεν ήταν επιτρεπόμενο.

ΓΡΑΦΕΙ

**Ο ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΣ
ΔΡΑΒΑΛΙΑΡΗΣ**
drav@pegasus.gr

